

[Steen Folke]

juni er det kun i beskedent omfang muligt at lave normal undervisning. Det har man altså oplevet det første år med eksamen, hvor det kun var 9. klasserne, der var med i billedet.

Til næste sommer bliver både 9. og 10. klasserne inddraget i prøverne, og der er god grund til at regne med, at der så i hvert fald ikke bliver tale om almindelig undervisning i de folkeskoler, der har 9. og 10. klasser, fra engang i maj og resten af skoleåret ud. Lærernes medvirken ved eksamen på egen skole og deltagelse i censorvirksomhed på andre skoler vil få et sådant omfang, at der stort set ikke vil kunne tales om almindelig skolegang i skoleårets sidste 20–25 dage.

Dette er naturligvis ikke den eneste og slet ikke den afgørende grund til, at VS er modstander af eksamen i folkeskolen, men det er et aspekt, som ikke har været særlig belyst, og derfor kan der være grund til at trække det frem. Vores øvrige argumenter imod eksamen skal jeg ikke komme ind på ved denne lejlighed.

Hvad niveaudelingen angår, er det jo sådan, at der rundt omkring i skolevæsenet foregår en rivende udvikling med hensyn til undladelse af kursusdeling, og mange flere ville følge efter, hvis der kunne sikres nogenlunde rimelige arbejdsbetingelser omkring disse fag. Det er sådan, at de skoler og skolevæsenet, der har erfaringer med at undlade kursusdeling, ønsker at fortsætte. Der er bred forældreopbakning bag denne skoleform, og mange føler det helt naturligt at fortsætte med undladelse af kursusdeling også på 10. klassetrin, hvilket kræver ansøgning efter lovens § 18. Der kan derfor kun være grund til at anbefale, at man, når der alligevel skal ændres i folkeskoleloven, går i gang med at ændre lovens § 8 på en sådan måde, at undladelse af kursusdeling gøres til reglen og ikke til undtagelsen, og at 10. klassetrin kommer med.

Sådan som folkeskoleloven ser ud i dag, udgør den en elendig ramme om skolen. Lad mig blot nævne undervisningens teoretiske slagside, den lange fagrække, undervisningens opsplittede og usammenhængende karakter, karakter- og eksamensræset, niveaudelingen, den alt for lille elevindflydelse, men mange andre ting kunne nævnes. Lad mig også understrege, at en hel del af de højst reelle problemer, som findes i folkeskolen i dag, skyldes, at lærerne har umulige

arbejdsvilkår. Lærerne er generelt så overbelastede, at de ikke har nogen jordisk chance for at gennemføre en forsvarlig, endsige en inspirerende undervisning.

Om de øvrige uddannelser vil jeg ikke sige mange ord. EFG lider stadig katastrofalt under, at et flertal herinde forhindrede, at der bliver udbetalt løn på basisåret. Med SV-regeringen kan man nok kigge i vejviseren efter en ændring på dette punkt. Derimod kunne man tænke sig, at regeringen trods alt ville gøre et eller andet for at løse de alvorlige problemer med at skaffe praktikpladser til EFG-lærlinge. Jeg vil godt spørge undervisningsministeren, om hun agter at tage nogle konkrete initiativer for at løse praktikproblemerne.

Til slut nogle bemærkninger om uddannelsesstøtten. I et nummer af det socialdemokratiske tidsskrift Ny Politik for ikke så længe siden kritiserede det socialdemokratiske folketingsmedlem, hr. Nørgaard Sørensen, at SV-regeringen har aftalt ikke at gøre noget ved de uddannelsessøgendes katastrofalt dårlige økonomiske situation for i 1980. Lige så berettiget denne kritik er, lige så lidt er den værd, på baggrund af at hr. Nørgaard Sørensen såvel som den øvrige socialdemokratiske folketingsgruppe sagde ja og amen til SV-regeringen og regeringsaftalen. Det siger sig selv, at ingen uddannelsessøgende, som skal klare sig selv – og det skal langt de fleste, i hvert fald når de er over 18 år – kan leve af uddannelsesstøtten. Den forringelse, der nu reelt bliver tale om, den udhuling, vil kun gøre de uddannelsessøgendes økonomiske situation endnu mere håbløs.

Dette er alle politikere naturligvis udmærket klar over. Ved behandlingen af forskellige forslag til forbedring af Statens Uddannelsesstøtte i sidste folketingssamling hældte både socialdemokratiske og borgerlige ordførere en masse vand ud af ørerne. Man havde skam stor forståelse for de unges anstrengte økonomi, og nogle talte om investering i uddannelse som nøglen til fremtiden osv., osv.

Siden dengang har det centrale uddannelsesråd som bekendt fremlagt planer for en reform og forbedring af uddannelsesstøtten. Man går ganske vist her ind for en opretholdelse af den asociale banklånsordning, som træskoregeringen indførte for at styrke bankernes betrængte økonomi. Men hvis det centrale uddannelsesråds forslag blev gen-